Balada celui care pleacă

Şi m-am dus, maică, m-am dus,
Pe poteci de gând ascuns
După norii călători,
După corbii răpitori.

Am plecat, măicuţă lună,
După fir de mătrăgună,
La răscruce de durere,
Să-mi beau dorurile mele
Din potirul vântului,
Din mâna pământului...

Şi-am pornit-o de cu noapte
Pe cărări cu chip de şarpe,
Călărind năprasnic murg,
După vifor să-l ajung.

Să-l ajung, să-i spui vreo două,
Că mi-i jale şi mă doare,
să mai strâng la piept o floare
În potir cu strop de rouă,
pe la ceas cu lună nouă.